

Előfizetési árak:

Egész évre 12 frt.
Félévre 6 "
Negyedévre 3 "
Egy óra 1 "
Egyes szám 4 kr.

Kiadóhivatal:

Pletz Fer Pál könyvkereskedése Nagybecskerek, Hunyady(fő-)utca 10. sz., hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólamlások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Megjelenik mindennap, vasár- és ünnepnapok kivételével.

Szerkesztőségi iroda:

Nagybecskerek,
Ferencz-József-tér,
Bauer-féle ház
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogad-
tatnak el. Azonkívül az
összes hirdetési irodákban.

A kabinetiroda.

Nagybecskerek, április 6.

A három-egy ellenzék új iránya a költségvetés részletes tárgyalása alatt mindjárt az első napon majdnem kézzelfogható világossággal nyilvánult. A nemzeti párt, melyet azelőtt, míg „mérsékelt ellenzék” volt a neve, mindig a szabadelvű párt oldalán láttunk küzdeni, valahányszor a koronának és a kiegyezés alap gondolatának a szélsőbal támadásai elleni védelméről volt szó, most egy csatasorban állt a szélső pártokkal s versenyez velük a törekvésben, hogy a király környezete és a közös hadsereg elleni támadások által minél gazdagabb agitatorius vetést hintsen a nép közé. Valóban megható látvány volt, Apponyi hívei mint törték magukat ez alkalommal, hogy kiküzdjék a babért, mely eddig az öreg Csanády tisztes fejét ékesítette és a mely után a nemzeti színű „anti-aulikus” politikusok legujabban türelmetlen vágyban felémésztk magukat. Ezek az olcsó babérok!

A közvélemény, meglepetve ezen hirtelen érzelmrokonság által Csanády intránzigenssége és Apponyi hadai

közt, végre azon gyanunak adhat helyet, hogy a nemzeti párt nem is veszi olyan komolyan a dolgot, hanem csupán alulról akarja a kormányképeséget elnyerni, miután a kormányképeségért felülről egy évtizednél tovább hiában fáradt. A nemzeti pártnak a tömegek tetszéséért folytatott e versenye körül feltűnő az a körülmény, hogy a pártnak egy tagja Ő Felsége kabinet irodáját és küönösen annak jelenlegi főnökét hevesen megtámadta, míg ugyanezen pártnak egy másik tagja sietett Pápayt védeni és csak tárgyi kifogásokat érvényesített a kabinet iroda szervezete ellen. Ez a föllépés nyitva hagyja azt a kérdést, hogy a két álláspont közül melyik az Apponyié? A valóságban nyilván az volt a szándék, hogy lefelé úgy, mint felfelé a megfelelő benyomás felkeltessék.

A két ellentétes iránynak ily együttes fellépése mindenesetre igen ravasz taktika; csak hogy ebben meg van az a képesség, hogy oda vezethet, hogy szerzői elrontják a dolgukat mind a két féllal, épen midőn mind a kettőt ki akarják elégiteni. A Csanády-evangélium hívei Apponyi grófnak

Horánszkyt fogják a szemére vetni, a ki elmerete ismerni a kabinet iroda mostani főnökének korrekt eljárását; a loyális és mérsékelt elemek ellenben nem fogják megbocsátani a nemzeti párt vezérének, hogy Horváth Gyula mérges támadását a Horánszky által védelembe vett személyiség ellen nem tudta, vagy nem akarta megakadályozni. Az igazság pedig a kabinet irodára vonatkozólag a következő: Politikai dolgokba az iroda egyáltalán nem avatkozik. Misszióját a legkifogástalanabb módon oly rigorozitással teljesíti, mely a korrekt utról sem jobbra, sem balra le nem szoríthatja és éppen kérelhetetlen tárgyilagossága és magatartásának megtámadhatlansága által ki tudta vivni s maradóan megtartani egyrészt Ő Felsége legmagasabb bizalmát, másrészt a nemzetét. És ha Magyarországon valakinek, úgy éppen Apponyinak tudnia kell, hogy Pápay hivatalfőnöksége felülemelkedik ama kicsinyes gyanun, mely a nemzeti párt soraiból nyilvánult ellene. Éppen Apponyinak kell tudomással birnia arról, hogy az ügykörök elhatárolásának, minőt az alkotmányos szabályok megkívánnak, nem

A „TORONTÁL” TÁRCZÁJA.

Gyorsvonaton.

(Jacques Normand noveletteje.)

A tavalyi szeptember nagyon hideg volt; jóllaktam Párisban a fagyoskodással és Nizza utaztam. Ki nem állhatom az éjszakai utazást. Azt a vonatot választottam tehát, mely reggel 8 óra 55 perczkor indul Párisból és öt perczzel éjfél után érkezik Marseille-be. Egy napot akartam tölteni a jó Rambeaudéknál, a kik dejeuner-re vártak. Másnap reggel aztán, gondoltam magamban, folytatom utamat Nizza felé, a hol, ha nem esik valami vonatösszeütközés, délután két órakor meg fogok érkezni.

A lyoni pályaudvarban óriási tolongás volt. Az állomásfőnök baráti pártfogásából pompás helyet kaptam egy kupében, melyben kivülem még egy vasuti hivatalnok ült csak, a ki a közeli állomások egyikén szintén kiszáll.

A vonat indulni készült. Egyszerre a kupém ajtaja előtt élénk szóváltás támadt.

— Nem, uram, nem! — hangzott fel egy frissen csengő hang, egy kissé délvidéki kiejtéssel. — Hálókocsit rendeltem meg; hálókocsit akarok!

— De, asszonyom, nincs hálókocsink... — Önnel figyelembe kellett volna venni leveletem!

— Nem kaptam semmiféle levelet, asszonyom.

— Kapcsoltasson hát egy hálókocsit a vonathoz!

— Lehetetlen! A vonat már amugy is tulságosan hosszú... Gyorsan, gyorsan: a vonat indul!

— Adjon hát valamiféle helyet!

— Akár kettőt is, itt, ebben a kocsiban.

— Ebben?

— Igen, ebben.

Egy barna fejecske jelent meg a kocs ablakában, de csak azért, hogy a következő pillanatban, mintegy ijedten, visszahököljön.

— Két ur ül benn!

— Eh, asszonyom, nem adhatok külön kocsit kegyednek.

— Jó! Akkor nem utazom.

— A mint tetszik. Azért a vonat nem fog itt maradni... Megadom a jelt az indulásra.

— Várjon, várjon... Minthogy más hely nincs... De a legelső állomáson hálókocsit kapok?

— Kap, asszonyom, kap...

— Ön táviratozni fog?

— Fogok, fogok.

— Megigéri?

— Meg.

— De egész bizonyosan?

— Igen!... Igen!... Igen!...

A kupé ajtaja kinyílt. A barna fejecske ismét megjelent, egy csomó skatulyával és takaróval. Aztán egy füttyentés és — a vonat elindult.

A vasuti hivatalnok mellém ült, hogy az egyik oldalt egészen a hölgyecske számára szabadon hagyja. A fiatal hölgy, a haragtól egészen kipirult arcokkal, az egyik sarokba húzódott és egy tekintetre sem méltatott bennünket. Egy, kettő, három utitáskája volt... és egy sereg takarója. A mátha elrendezése dolgot adott neki.

Elnéztem a hölgyeskét, a mint elrendezkedik és élvezettel vettem észre, hogy igazán szép. Élvezettel mondom; lármilyen liliomtisztaságu szándékaink legyenek is, azt tartom, hogy mindig élvezetesebb egy igazó szépségű fiatal asszonygyal együtt utazni, mint valami vén, pápaszemes angollal.

11 óra 21 perc. A vonat megáll. Vasuti hivatalnok utitársunk kiszáll; az állomásfőnök szeretettel a keblére öleli. Nem irigyeltem.

A fiatal hölgy rögtön a kupé ajtajánál terem.

— Állomásfőnök ur...

— Asszonyom.

— Párisból egy hálókocsit rendeltek meg.

— Ugy van, asszonyom... Tovább sürgönyöztem.

— Hogyan?! Tovább sürgönyözött?! Nem kapom meg tehát rögtön a hálókocsit?

— Lehetetlen asszonyom, nincs hálókocsink, — Lyonban fogja megkapni.

— Lyonban, mikor?

— Ót óra 45 perczkor, asszonyom.

— Csak! De, uram, nem maradhatok ebben a kupében... Lehetetlen... Nem akarok!

— Vigyázat, asszonyom, a vonat indul!

És a vonat csakugyan elindult.

A hölgyecske dühösen vetette magát előbbi helyére és még mindig nem méltatott tekintetre. Belemélyedtem tizedik újságomba.

Bevalljam? Tulajdonképen nem olvastam, Az ördögbe is, az ember elvégre is férfi Nem utazhatunk órákon át egyedül

lehet lelkiismeretesebb apostola Pápay-nál, kinek életelve, szabad teret nyújtani az alkotmányos befolyásoknak a korona elhatározásaira. Mindezt ép oly jól tudja Apponyi, mint bárki más és bizonynyal pártjának Nyugat-magyarországon történt szervezése körüli gondja tartotta őt vissza attól, hogy a képviselőházban ily értelem-ben szót emeljen.

Pártkülönbség nélkül szerencsésnek tarthatja magát az ország, hogy a király közvetlen környezetében oly személyiség képviseli, mint Pápay. Ez a férfi, kit a legszigorubb kötelességtudat tüntet ki és a kinek álmában sem jut eszébe, az alkotmányos befolyásokat a mellék-kormány egy neme által paralizálni, csendben oly sokat tett nemzetünkért, hogy rut hálátlanság őt gyanúsításokkal kisebbiteni. Feltűnés nélkül, minden oszttentációt gondosan kerülő módon fáradozik, hogy nem politikai téren minél szorosabbra fűzze a szeretet kötelekeit a korona és Magyarország közt; és ha ma a legtisztább összhang uralkodik a trón és nép közt, úgy ezt nem a legkisebb részben annak a férfinak kell köszönni, kinek kipróbált loyaltásában a királynak, kipróbált hazafiasságában a nemzetnek nincs oka kétkedni. Ezt Magyarországon tudja mindenki, a ki nem akar tudva elzárkózni az igazság elől.

A képviselőház munkaprogramja. A kormány szándéka szerint, a husvéti ünnepek előtt az Ő Felseje körüli miniszterium költségvetésén kívül még csak a belügyi s a földművelésügyi miniszterium költségvetései volnának tárgyalandók, miután a kereskedelmi miniszter betegeskedése által akadályozva van a képviselőházban való megjelenésében, s akkor el lesznek napolva a képviselőház tárgyalásai csütörtökig, április 21-ig, a mikor a ház működését a ke-

egy fiatal hölgygel, a nélkül, hogy bizonyos kellemes izgalmat ne érezzünk.

Szerettem volna beszédbe elegyedni vele, de milyen ürügy alatt? Megjegyzést tegyek az időre? Valami banalitást mondjak? Jobb, ha hallgatok! Utitársnóm, azt mindjárt észrevettem, párisi hölgy volt és hozzá előkelő. Ha egy kis arczatlansággal egyenesen megszólítom, valami utazó ügynöknek tartott volna. Valami eredeti módot kell találnom, de mit? . . . Hiába keresgéltem.

Még min dig keresgéltem, mikor a vonat hirtelen megállott.

— Tonerre! Huszonöt perc! Étkező állomás! — kiáltotta a vonatvezető és kin, itotta a kocsis ajtaját.

Utitársnóm felállt, kifejtözött takaróiból, melyeket a három utitáskával együtt a kocsiban hagyott és kiszállt.

Dél volt. A gyomor jelentkezni kezdett. Az én hőlgyecském átment a vágányokon, egyenesen be az étterembe.

Követtem. Most már kedvem szerint bámulhattam meg hosszú bársonykabátba burkolt elegáns természetét. Kedves, fekete fűrtöcskék, incselkedtek a bársonygallérral. Izléses szürke kalapot viselt és apró lábait voltak.

Az utasok megrohanták az éttermet. Sitette költöttem el, a mit a pinczér elemelt. Utitársnóm külön asztalkánál egy levest szürcsölgetett.

A legelső közt voltam, a kik elkészültek az ebéddel, felállottam és kimentem a peronra, hogy egy cigarettet füstöljek el. A

reskedelmi tárcza budgetének tárgyalásával kezdheti meg.

Samassa lemondásához. Az egri érsek táviratilag már jelzett lemondására vonatkozólag, adjuk még a következő Egerből kelt értesítést: Az egri érsek bizalmasai körében jó ideje nyílt titok, hogy a magyar püspöki karnak e kiváló tagja a közszereplés teréről a közel jövőben teljesen visszavonulni szándékozik. A székesi püspök felszentelése alkalmával mondott pohárköszöntőjében Samassa már nyíltan kifejezést is adott e tervének, melyet önvalomása szerint egészségének hanyatlása és megviselt erejének előrehaladt korával járó elgyengülése érlelt meg benne. A diszkreczió tiltja kutatnunk az egyházi politikánk utóbbi eseményei által elkedvetlenített főpap rezignációjának általa elhallgatott okait, bár ép ez okokból sajnálunk, ha főpapi karunknak e kiváló értelmiségű és széles látókörű tagja vonná el befolyását napirenden lévő legkényesebb egyházpolitikai kérdéseink megoldásától. „Arma caestumque reponam“ e szókban foglalja össze rezignáló szándokát az egri érsek, kit a korona és a szentszék reabeszélése valószínűleg vissza fog tartani főpapi székén, ép úgy, mint ez Haynald kalocsai érsekkel tíz év előtt történt.

*** Moltke Magyarországról.** Moltke emlékirataiban, melynek legutóbbi kötete a napokban jelent meg, egy passzus, a magyar nemességről és Magyarországnak Ausztriához való viszonyáról szól. Ez a jegyzet 1835-ből való és Moltke Magyarországnak Ausztriához való akkori viszonyát elejétől fogva boldogtalan házasságnak mondja; a további följegyzésekből kitűnik, hogy Moltke behatóan tanulmányozta a magyar államjogot és a magyar publicisztikai irodalmat.

A szerb vám- és kereskedelmi szerződés tárgyalások Bécsben e hét végén ismét napirendre kerülnek.

huszonöt perc csakhamar eltelt. Az utasok ujra elfoglalták helyeiket. Utitársnóm még nem volt a kocsiban.

Észrevettem a kis vasuti könyvtárnál, a buffett mellett. Jóllehet háttal fordult felém, de megismertem elegáns alakjáról, hosszú kabátjáról és szürke kalapjáról. Már mindenki benn volt a kocsiban; a vonatvezetők becsapkodták az ajtókat.

— De hiszen lemarad a vonatról, — gondoltam magamban és elkezdtem kiabálni: — Asszonyom! Asszonyom!

Nagyon messzire volt; nem hallotta meg.

Egy fütty hangzott fel, s a vonat nyomban indul. Mit csináljak? Mint a villám futott egy ötlet a fejemen keresztül. A hölgy itt marad a podgyásza nélkül! Hadd legyen meg legalább szegénynek a podgyásza!

És ezzel már fel is kaptam a három táskát a takarókkal együtt és a perronon ácsorgó málhahordónak dobtam oda.

— Azé a hölgyé ott! — kiáltottam neki.

A málhahordó felkapta a podgyaszt és elszaladt vele a buffet felé. A következő pillanatban azonban a vonat másik oldalán kinyílt az ajtó és léleketéből kifogyva, egy dühöngő vonatvezető által kísérve, utitársnóm jelenik meg. A vonatvezető becsapja az ajtót és a vonat elindul! Borzalom! Felreismertem a hölgyet . . . Az a buffet mellett más volt. Ugyanaz az alak, az a kabát, az a kalap — de nem ő volt! Szép história! . . .

Alig lépett be utitársnóm a kupéba, ijedten felsikoltott.

„Torontál“

(Napilap.)

Április elsejével új előfizetést nyitottunk a „Torontál“-ra és föl hívjuk lapunk azon előfizetőit, kiknek előfizetése április elsején lejárt, hogy előfizetéseiket rövid időn megújítani sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében fönnakadás álljon be.

Együttal kérjük elvtársainkat és lapunk barátait, hogy a „Torontál“-t minél szélesebb körben terjesszteni sziveskedjenek.

A „Torontál“ előfizetési ára:

Egész évre 12 frt
Félévre 6 frt
Negyedévre 3 frt
Egy hónapra 1 frt

Mutatványszámokat egy hétig ingyen és bérmentve küldünk, egyszerű levelezőlapon való megkeresésre.

A „Torontál“ kiadóhivatala.

A rendőrségnél.

(Jelenet.)

Személyek: A kapitány. — A menyecske.
Menyecske: (ringó dereku, parázs szemű, mint valami szépséges jelenés, olyan illedelmesen köszön, aztán belekezd monológjába.)

— Kis Pap Györgyné vagyok, innen a közeli faluból. Már tegnapelőtt benézett hozzánk a harangozó és biztatott, hogy mivel most szép idők járnak, hát jó volna benézni a városba hetivásárra.

Az emberem mondta, menj el Vikicza, mert csak így szokott titulálni, megkövetem a tekintetes urat, — egy kis ujjast kéne venni a Péterkének, ez a Péterke az én édes testvérem, kérem, — meg ha egy pár fejelés csizma erejéig reám is ügyet vetesz, — annak se mondanék ellent. No, mondok, akkor együtt megyek Gyarmatiékkal, mert azok is vásárra szándékoznak. Tudja, tekintetes uram, az öreg Gyarmatinak nagy szép módossága van; akár kétszer is kibecsülhetné a törvénybíró a magáéból, ha sorja kerülne. De azért épenséggel nem büszke, megismeri a maga fajtáját, ha tehetős is. Az emberem tíz ezüst pengőt számolt a kezembe az öreg almáriomból, aztán meg is kért ám szépen, hogy: Vikicza, Vikicza, vigyázz magadra, vigyázz a pénzecskére, nehogy lába keljen valamennyinek. Megvigasztaltam az emberemet: hát hiszen azért csinálták a pénzt gömbölyűre, hogy ne maradjon meg egy helyen! No, így! De azért szépen elbucsuztam az öregemtől; az ősz haját gyöngén megsimogattam — mert a java korán már tul van ám az én emberem, tekintetes uram!

— A podgyászm! Ellopták a podgyászmot.

És legelőbb is rám nézett, — olyan tekintettel, a melyet soha sem fogok elfelejteni!

— Nem, asszonyom, nyugtattam meg, — nem lopták el a podgyászmát . . . Az egész csak anyyi, hogy . . . hogy itt maradt Tonerre-ben.

— Tonerre ben? Hogy-hogy?

Mindent megmagyaráztam neki. Nem akarom a második tekintetet leírni, melyet rám vetett — szintén a feledhetetlen pillantások közé tartozik.

— Vigasztalhatatlan vagyok, asszonyom — dadogtam, — vigasztalhatatlan . . . A szándékom jó volt; — azt gondoltam, hogy lemarad a vonatról . . . elvégre is, bocsásson meg . . . ne aggódjék podgyászm miatt, nagyon jó kezekben van . . . A málhahordó . . . Kegyed táviratoz . . . Én táviratozok . . . Mi táviratozunk . . . Utána fogják küldeni a podgyászm . . . Meglesz, mondom, ha mindjárt nekem magamnak kell is visszautaznom érte Tonerre-be, hogy elhozzam!

— Elég, uram, — felelte. — Tudom, hogy mi a teendőm.

És ezzel megint haragosan húzódtott vissza a kupé sarkába; haragjában csaknem széttepte a keztyűit.

De! . . . A szegény kicsike! . . . Nem számolt a télies időjárásu ősszel. Észrevettem, hogy alig félóra mulva elkezdett dideregni a szegényke . . .

— Asszonyom, — szólaltam meg, —

Kapitány: Hát aztán, hogyan tudta magát, szép asszony, fiatal léte. egy öreg emberhez kötni?

A menyecske (pironkodva): Eladóra váltam már akkor, mikor megkért. Aztán örültem is, hogy olyan tisztas ember nyújtja felém a kezét. Borsok Pálné ugyan mondta, hogy fájós lesz annak az örömmel a vége, de izgága nyelve van annak az asszonynak, olyan réten is kaszál, a mihez jussa sincs.

Kapitány: (látszólag türelmetlenkedve.) Jól van, jól van, szép asszony, nem vagyok kíváncsi a Borsok Pálnéra; magától kérdezem, mi járatban jött?

Menyecske: Arra is rájövünk, kapitány uram, mindjárt. Panaszt akarok tenni, de meg kell adnom a módját, mert az emberem is úgy oktatott, hogy nagy ténnyel csak csinálnak beszélni, Vikicza! Hát be is értünk Gyarmatiékkal idejekorán Beeskerekre. A Gyarmati Pista hajtott; ostor se kellett, repült az országúton az a két ló, mint a szél. Az egyik deres volt, a másik pej. De tudom, hogy kétszáz forintért egyik helyett se nézne másik után az öreg Gyarmati!

Kapitány: Ne a Gyarmati két levárol beszélni, szép asszony, de mondja hát, mi hozta légyen hozzám?

Menyecske: Csak még egy morzsányit várjon, tekintetes uram, menten a végére járok. Isten tudja hogyan — hogyan nem, csak elmaradtam egyszer a nagy sokadalomban Gyarmatiéktól. Én nem tudom a városban a járást, megijedtem hát; kezdtem is az egereket itatgatni.

Valamelyik nagy ház mellől aztán hozzám szegődött egyszer csak egy fiatal legényke. Kis, pörgőre pödört fekete bajsa volt, mosolygó piros arca. Égett a pillantása, ha rám vetette s olyan lágy hangon beszélt! Hogy ő majd megmutatja nekem az utat, hogy ő majd elkísér, csak ne vegyem a sziveségét zokon. Én nem tudom, tekintetes uram, a városban a járást; — még hát . . . izé hát . . . jól esett a szívemnek, hogy mellettem volt az a fekete bajszú legény!

Ugy történt, hogy elfáradtunk a járásban, kelésben s az a fekete bajszú legény nógatott, hogy menjünk be egy pohár italra valahová. Olyan szépen tudott kérni, tekintetes uram, de olyan szépen! Bementem; — Istenem, csak be ne mentem volna, ha haza érek, mit szól majd az én jó emberem!?

Sokan voltak a kocsmában, az a fekete bajszú legény mellém ült. Fűtőre szegődött, nótázgató, jaj, de milyen kedve volt! Egyszer csak kiment, hogy ő fizet, aztán visszajön, várjam meg. Vártam fél óráig, vártam egy óráig, nem jött. Most már én akartam fizetni, a zsebembe nyultam, — de tekintetes uram,

kérem takarja be térdeit az én takarómmal. Meg fogj magát hűteni . . . miattam . . . Soha se bocssátom meg magamnak.

— Nem beszéllek önnel, uram, — felelte szárazon.

Nagyon ideges és izgatott lettem. Mindenekelőtt azért, mert igazán szépnek találtam, aztán meg azért, mert dühös voltam magamra ügyetlenségem miatt; szóval a nagy elhatározások pillanata elérkezett.

— Asszonyom, — mondtam, — fogadja el takarómat, vagy esküszöm, hogy kiugrom az ablakon.

Ezzel az ülése dobtam a takarót és nagy robajjal eresztettem le a kocszi ablakát.

Csakugyan el voltam határozva rá? Magunk közt szólva . . . nem egészen. De rettenetes elhatározásom jól meg lehetett játszva, mert a hölgyecske minden késedelem nélkül felkiáltott:

— Ön megbolondult, uram; megbolondult!

— A takarót — vagy ugrom!

Elvette a takarót és szelíd hangon mondá:

— De most már ön fog megfázni . . .

— Oh nem! És ha meg is fázna . . . ez csak méltó büntetése lenne ostobaságomnak.

— Mondja hirtelenkedésének; mert önnek igaza van, a szándéka jó volt . . . De hogy cserélhetett fel engem azzal a hölgygyel?

— Mert az a hölgy nagyon — bájosnak tetszett.

Utitársnóm mosolygott, — a jég meg volt törve. És csakhamar minden feledve volt. Elragadó egy asszonyka volt. Szelleme, finom, vig, eredeti. Szeretett utazni,

nem volt abban a tiz ezüst forintcskából már egy sem!

Kapitány (komoly megilletődéssel): Bizonyosan az az ismeretlen legény emelhetett el a pénzt, míg együtt iddögáltak. — Kerestessen, elfogassam?

Menyecske (hívval): Az, az! csak fogassa el, tekintetes uram, de nem azért a tiz forintért, hanem, hogy én a szemébe tekinthessek . . . csak egyszer, még egyszer . . . Istenem!

Kapitány: Hm! . . .

(Függöny.)

HIREK.

— **Az antalfalvi járás küldöttsége a főispánnál.** Az antalfalvi járás polgárai ma egy monstre deputációt küldöttek Rónay Jenő főispánhoz, hogy őt a járás összes lakói nevében a főispáni székben üdvözléjk s meleg és feltétlen ragaszkodásukról biztosítsák. A küldöttség egyben tisztelgett Dániel László, helyettes alispánnál és Hegedüs Miklós, tb. főjegyzőnél is, a ki hosszú éveken keresztül volt a járásnak ügybuzgó s szeretett főszolgabirája.

A tisztelgések lefolyásáról tudósítók a következőket jelenti:

Ma délelőtt az antalfalvi járásból mintegy 300 polgár tisztelgett Rónay Jenő főispánnál, hogy őt, mint Torontál vármegye új főispánját üdvözléjk. A küldöttség szónoka Lebovics Dániel, oppovai római katolikus lelkész volt. Lendületteljes, szép szavakban emlékezett meg amaz érdeméről, melyeket Rónay Jenő még mint alispán, a vármegye fellendülése körül szerzett. Kijelentette, hogy úgy ő, mint a járás valamennyi lakója igaz és meleg szeretettel viseltetik az új főispán iránt, s feltétlen ragaszkodással és bizalommal kíséri további működését. — Egyben kérte, s e kérelmet a járás lakói nevében terjesztette elő, hogy az esetben, ha az antalfalvi járás főszolgabírói széke megürülne, arra a jelenlegi szolgabíró, a ki az ügyek ideiglenes viselésével van megbízva, Halász István választassék meg, a kiben a járás lakóinak bizalma és szeretete összpontosul. Végül egy pompás kiviteli albumot nyújtott át a főispánnak, a melyben foglalt bizalmi nyilatkozatot néhány ezren írták alá.

Rónay Jenő, főispán meghatva választott. Megköszönte a bizalmat, s biztosította a küldöttséget arról, hogy valamint a múltban, úgy a jövőben is szíven fogja hordani a megye lakóinak sorsát, s azok helyzetének fellendítésére mindazokkal az eszközökkel közre fog hatni, a melyek rendelkezésére állanak. Hiszi, hogy az a vármegye, a melynek ily lelkes és a közügy iránt ilyen élénk érdeklődő közönsége van, mind jobban fel fog virágozni. A bizalmat újból nagyon köszöni s igyekezni fog annak megfelelni. Az antalfalvi főszolgabírói állásra vonatkozólag előterjesztett kérelemre nem felelhet határozottan, mivel az nem tőle, hanem a törvényhatósági bizottság elhatározásától függ. Ha a főszolgabírói állás megüresednék, Halász Istvánt, a jelenlegi szolgabíró, a kit ő is derék hivatalnoknak ismer, kandidálni fogja, a választást a törvényhatósági bizottság fogja megejteni.

Az eljenzéssel fogadott beszéd után a küldöttség Dániel László helyettes alispánnál tisztelgett, a kit Ambrózy Sándor, torontál vásárhelyi gyógyszerész üdvözölt, kívánva, hogy májusban már mint alispánnak kívánhasson szerencsét. Dániel rövid beszédben köszönte meg a bizalmat és kiöntetést.

A küldöttség végül Hegedüs Miklós tb. főjegyzőnél tisztelgett, a kit Lebovics Dániel üdvözölt.

— **Kaszinó-estélyek.** A nagybecskereki kaszinó társulat vigalmi bizottsága tegnap délután tartott ülésében elhatározta, hogy első rendes havi estélyét f. hó 9-én szombat este 7:0 órakor (a színház után) fogja megtartani. Egyszersmind elhatározta, hogy ezentul minden hónap első szombatján lesz egy ilyen estély. Belépti díj személyenkint 1 frt. Külön meghívók nem küldetnek szét, hanem meghívottnak tekintik minden egyes társulati tag, kinek viszont jogában áll vendégeket bevezetni. A becskereki társaság bizonyára örömmel üdvözli a kaszinó vigalmi bizottságának ezen kitűnő eszméjét s tömegesen vesz majdán részt a minden hónapban megtartandó estélyeken.

— **Munkás-ünnepély.** Mint már említettük, a nagybecskereki munkás egyesület az idén fogja megünnepelni fennállásának 10 éves jubileumát. F. hó 3-án tartott ülésében a kiküldött tizes bizottság Harczner

— A vizontlátásra!

A vizontlátásra! . . . Csaknem beleőrültem. Izgatottan töltöttem az éjszakát szalodámban, egészen eltelve kis kalandomtól.

Mikor másnap reggel felébredtem, a legborzasztóbb náthám volt, a melyet emberi orr valaha szenvedhetett. Meglátogathatom-e ilyen állapotban Rombandékat? Eh, uton vagyok! Be kell érniök velem úgy, a hogy vagyok.

Milyen meglepetés! A szeretetreméltó Rombandé tisztelemre egy pár vendéget hitt meg és köztük az én utitársnómet, a kis boszorkányomat!

Mikor bemutattak neki, alig észrevehető mosolyra csucorította ajkait Meghajtottam magamat és egész halkán kérdém:

— Van e hír Tonerre-ből?

— Igen; meg van a podgyászom, — felelte őszintén, halkán.

Asztalhoz ültünk.

— Milyen nátha! — mondá Romband. — Hol az ördögbe szerezted be magadnak ezt a náthát? Valószínűleg a vasuton?

— Meglehet, — válaszoltam, — de nem bánom.

Senki sem értette meg ezt a különöz feleletet. De éreztem, a mint a kis özvegy jóakaró és gyöngéd tekintete rajtam megpihen, miközben pompás leves párja szállt fel a tálból, melyet épen felhordtak.

Nem sok mondani valóm van már! Másnap nem utaztam Nizzában és — a farsangban megöltük a lakodalmat! (Francziából.)

József és Beöthy Imre közös indítványára elhatározta, hogy az ünnepélyt nem május 15-én, hanem pünkösd vasárnapján (június 5-én) fogják megtartani, mely napon végbe fog menni a diszgyűlés, a bankett és az ismerkedési estély. Másnap, pünkösd hétfőjén pedig bezárják az ünnepélyt egy nagy jünálissal, melyet a helybeli kincstári erdőben terveznek; kedvezőtlen idő esetén a szindarabokat a városi színházban adják elő, a táncmulatságot pedig a Rózsa-szállóban tartják meg.

— **Kereskedelmi akadémia Szegeden.** Szegedről írják lapunknak, hogy az ottani kereskedelmi testületnek tegnap tartott évi közgyűlésén legfontosabb momentum az volt, hogy a testület Eisenstädter Róbert kezdeményezése folytán kimondotta, miszerint kívánatosnak tartja, hogy a középkereskedelmi iskola akadémia vá alakíttassék át s illetve, hogy a város, a kereskedelmi testület s a keresk. és iparkamara arányos hozzájárulásával egy szegedi kereskedelmi akadémia állíttassék föl.

— **Apró tót gyermekek** érkeznek most napról-napra Szegedre. Az inséges megyéből valók a kis tót apróságok, s azért jönnek Szegedre, hogy el se is menjenek onnan, hanem kigömbölyödjének, s jó magyar emberekké váljanak. A szegediek ugyanis praktikus módon is igyekeznek segíteni a felvidéki inségeseken. Gyermektelen, jómódu házaspárok örökbe fogadják a kis tót fiukat s lánykákat, s felnevelik őket úgy, mintha a sajátjuk volna. A szegény tót szülők pedig örömmel adják oda gyermekeiket, mert jól tudják, hogy azoknak bizony jobb dolguk nem lehetne sehol a világon.

Irodalom és művészet.

Színház.

R. Balogh Etel jutalomjátékára tegnap este nagyszámú előkelő közönség gyűlt össze a városi színházban. Az estét három kisebb darab töltötte be, melyek mind-egyikében bő alkalma nyílt a szeretetremlítő szép művésznőnek fenyves tehetségét ragyogtatni. Szulyovszky vigjátékában „A házasság politikája“ utólrhetlen kedves-séggel s nőies szerénységgel adta Fátráinét. A ferjet Rónai igen jól játszotta. Ezután következett Kp. Kovács László, a „Torontál“ volt munkatársának szellemes vigjátéka: „A halálmadár“. A szerző egy Sanyaró Vendel-féle alakot elvezet a lánchidra, a hol egy öngyilkos levelét találja meg, mely levelet elviszi Kiss Jánosékhoz. Ez persze egy hasonnevű másik család, melynek feje egy átdözsölt éjszaka után a clubból berugva tér vissza családi tüzhelyéhez. E világos tényből kiviláglik, hogy Kiss János ur még életben van, a miért a szegény diurnista majdnem bajba kerül, de mikor berohan Oszkár, a házi kisasszony udvarlója, és elmondja a másik Kiss János gyászosa történetét, kibékülnek az összes színen levő urak és hölgyek, a fiatal pár egymásé lesz, a diurnista kitünő állást kap, a függöny pedig nyugodtan legördülhet. Közönségünk igen jól fogadta a rokonszenves fiatal író első drámai művét s kétszer hitta a szerzőt a lámpák elé. Az előadás igen jó volt. Iványi kabinetlakot csinált a diurnistából, Kiss János egy természetű részeg embert játszott, Balogh Etel végtelen kedves menyasszony-jelölt volt, Rónai érzéssel siratta el nem halt atyját, Juhász Ilona egy ellenállhatatlan cziczust adott, Baghi fess szerelmes volt, Palotai pedig jól szavalta el a temetkezési ügynök ajánlatát. Egy szóval, szerző és színészek kölcsönösen, a közönség pedig mindkettővel meglehetett elégedve.

Az estét bezárta Suppé régi kedves operetteje: Tiz leány és egy férj sem. Ennél jobb előadást Csókáéktól nem láttunk. Mind a tiz leány megérdemelt volna külön-külön egy-egy férjet, olyan kedvesen játszottak és énekeltek. A koncertben pedig, melyben Páris akarták meghódítani, tulajdonképen

a közönséget hódították meg. A mit mindenki igen természetesnek fog találni, ha elmondjuk, hogy Kállay Lujza és Bérczy Mariska egy tiroli duettet énekeltek szép összhanggal, Ruzsinszky Ilona egy olasz áriában ragyogtatta gyönyörű hangját, R. Balogh Etel nemes izléssel szavalta Tompa Mihály „Három a daru“ című költeményét, Litzemayer Poldi és Szidi szokott verével lejtettek egy spanyol táncot, Juhász Ilona sűrű tapsok közt meg kellett hogy ismétlje ragyogó technikával énekelte „Madárdal“-át, Pálfi Nina pedig sohasem énekelte még magyar dalokat oly arányos jó kedvvel mint tegnap. Meg is kellett őket ismételnie a zajos tapsok után, mikkel a kedves primadonnát kiténtették. De a férfiak is feltétlen elismerést érdemelnek. Ha Mikei mindig oly diszkrét komikummal játszanék, ahogy tegnap mint Kakasfi, az ország legjobb komikusai közé tartoznának. Szilágyi Dezső mint Páris pompás alakítást nyújtott, bebizonyítván, hogy igen jó színész, ha ott alkalmazták, ahová való. A zenekar Bokor vezetése alatt szokás szerint kifogástalanul játszott. Volt is taps bőven, melyből kijutott minden egyes szereplőnek, de melyet meg is érdemeltek egyenkint és összesen. A becskeréki közönség régen távozott ilyen elégedetten a színházból mint tegnap este. Legjobban azonban Balogh Etel lehetett meglegedve, kinek közönségünk sok virággal és egy értékes ajándékkal bizonyította be rokonszenvét és elismerését. —r.

* „Élet“. Magyarországon rövid idő alatt oly szép eredményt alig ért meg el irodalmi vállalat, mint az „Élet“ című folyóirat. A most megjelent 5. számról, melylyel az első 1/4 évet befejezi, bátran mondhatjuk, hogy megállja a sarat bármely hason irányú külföldi reirevel. Sajnáljuk, hogy helyszüke miatt változatos és dus tartalmát csak nagyon röviden ismertethetjük. Vikár Béla, az „Élet“ szerkesztője a kálvínisa zsinatról igen figyelemre méltó dolgokat mond el; Simonyi Zsigmond, egyet. tanár „Comenius és a magyar nyelvhasználat“ról ír. Endrődi Sándor Heine „Dalos könyvé“-nek előszavát közli szép fordításban; Molnár Viktor „Egy magyar nő szalonja“ címen O'Donnell grófné szül. Tarnóczy Malvina szalonját ismerteti vonzóan. Következik: A s b ő t h Oszkár egyet. tanártól Nenadovics Lyubomir hirneves szerb író novellájának: „Csak szerencse legyen, ha bolond is“ valódi magyar műfordítása. Dura Máténak, a fiatal költő nemzedék egy jeles tagjának csinos költeménye van a füzetben. Gerő Ödön (Viháros) „Por és hamu“ címen remek cikket ír Ágai Adolf könyvéről, a hol egyuttal az „Élet“ irányát is megjelöli. Özv. Veres Pálné szül. Beniczky Hermin, az országos Nőképző egyesület elnöke, „Néhány szó nőnevelésünkről“ címen nagyérdékű felszólítást tesz közzé. A füzet többi tartalma: Gopcsa László dr. „A közoktatásról“, a legújabb miniszteri jelentés alapján, továbbá, Canth Minna remek naturalisztikus novellája „A szegény nép“-ről. Azután az irodalom és művészet s a színház, zene és képzőművészet gazdag rovatai érdekesebbnél érdekesebb cikkekkel, a változatos közgazdasági és Szemle rovata fejezik be a füzetet.

Táviratok.

A képviselőházból.

Budapest, április 6. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A képviselőházi mai ülésén Bánffy Dezső báró elnökölt és mindjárt az ülés elején igen érdekes incidens játszódott le.

Horánszky Nándor ugyanis kérte a kormányt, hogy a husvétii szünet

előtt, most szombaton legyen az utolsó ülés.

Szapáry Gyula gróf kormányelnök reflektálva e kérelemre, megjegyzé, hogy előre nem ígérheti meg ezt, nehogy esetleg valamelyik tárca tárgyalása abbahagyassék.

Számos fölszólalás következett erre, mire Szapáry kormányelnök engedett, kikötvé, hogy a szombati ülés a szokottnál hosszabb is lehessen.

Apponyi Albert gróf kijelenti erre, hogy Szapáry nyilatkozatát loyálisnak találja. (Általános helyeslés.)

A miniszterelnöki tárca.

Budapest, április 6. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A házi mai ülésében, legérdekesebb volt a miniszterelnöki tárca tárgyalása, mely valóságos Szapáry-Horánszky-vitává nőtte ki magát, utóbbi ismert nagy fölszólalási kedve miatt. Horánszky ezuttal főleg Fiume volt kormányzójában utazott, és igyekezett minden áron valami szenzációs tapintatlanságot deríteni ki Zichy grófra a volt kormányzóra. Ráfogta Szapáry grófra, hogy Ő Felsége fiumei látogatása alkalmával, ugy a kormányelnököt mint a kormányzót, valamint Fiume képviselőjét Csernátonyt kifütyölték.

Szapáry gróf kormányelnök eklátanszáfólatot tett ezekre, csaknem általános tetszéstől kísérve, míg később a volt kormányzót védelmezvén, élénk hatás közt kérdé, hogy ha Fiumének nem tetszik a kormány, miért választott ismét kormánypárti képviselőt.

A kormányelnök végül megjegyzé, hogy a Horánszky által említett kormányellenes tüntetés s kifütyülés, egyszerű koholmány.

A dédesi mandatum.

Budapest, április 6. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Az Ábrányi Kornél mandatuma elleni tárgyalást a tegnap esti ülésen ismét elnapolták, mert a bíráló bizottság szükségesnek látja az azonossági kérdések megállapítása végett az eredeti lajstromok, és pedig a választók névjegyzékét, küldöttségek jegyzőkönyvét a belügyminiszteriumtól bekérni.

Titkos dinamit raktárak.

Budapest, április 6. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Lyonban és Doubs-ban a rendőrség titkos dinamitraktárakat fedezett föl, többeket letartóztattak.

Oportóban a rendőrség április elsején a királyi palotában 4 kiló dinamitot, 14 fegyvert és 56 forgópisztolyt talált egy rejtékhelyen. Négy anarchistát letartóztattak. Az anarchisták terve az volt, hogy a királyi kastély légberöpitése után a kormányzósági és rendőri palotát megszállják.

Meghíusult dinamit-merénylet Madridban.

Budapest, április 6. (A „Torontál” eredeti távirata.) Madridi jelentések szerint ott tegnap két ember a képviselőház épülete előtt álldogált és úgy látszott, arra vártak, hogy a miniszterelnök megérkezék a képviselőházba. Mind a ketten egy-egy palack-alaku kis csomagot tartottak a hónuk alatt. Egy ideig mintegy habozva álldogáltak, azután külön-külön távoztak. A rendőrök, a kik szemmel tartották őket, ekkor letartóztatták és megkötözték mind a kettőt. Egyikük francia és Devacnak hívják, másikuk portugál és Pereira a neve. Az anarkisták zsebeiben egy irást találtak, melynek ez a címe: „A kozmopolita egyesület munkarendje.” Föl van benne sorolva, hogy mily sorrendben akarták a szenátust, az igazságügyi palotát, a minisztertanács épületét, a hadügyminiszterium palotáját és a bank épületét légberepíteni. A királyi palotát e hó 10-én, virágvasárnap, a nagy mise alatt akarták szétrombolni. A letartóztatott anarkisták a kihallgatásnál vallomást tettek. A fővárosban nagy az izgatottság. A lakosság föl van háborodva és a bűnösök példás megbüntetését kívánja.

Közgazdaság.

A budapesti gabnatözsdeiről.

Budapest, ápril 6. (A „Torontál” eredeti távirata.) Buzakinálát és vételkedv kedvezőbb. Forgalom 24000 mmázsa. Az árak szilárdabban jegyeznek. Egyébb terményekben nincs forgalom.

Határidő üzletben a termés kedvező kilátásai következtében az árak lanyhultak, anélkül, hogy ez a forgalmat befolyásolta volna.

Zárlat:

Buza tavaszra 9.18—60.
Buza máj.—jun. 9.33—35.
Buza őszre 8.68—70.
Tengeri máj.—jun. 5.21—23
Zab tavaszra 5.75—80.
Káp. repce 12.50—60.

Vegyes közlemények.

— Budapest-kőbányai sertéskereskedelmi csarnok. 1892. április 5. Hizott sertés árak: I. Magyar elsőrendű: Öreg nehéz (páronkint 400 klgrammon felüli sulyban) 45¹/₂—46 krig. Öreg közép (páronkint 300—400 klgr. sulyban) 44¹/₂—45 kr. Fialat nehéz (páronkint 320 klgron felüli sulyban) 47—47¹/₂ krig. Fialat közép (pkint 251—320 klgr. sulyban) 46¹/₂—47 krig. Fialat könnyű (páronkint 250 klgrig terjedő sulyban) 47¹/₂—48 krig. II. Magyar szedett: Nehéz (pkint 280 klgron felüli sulyban) 45¹/₂—46 kr. Közép (páronkint 220—280 klgr. sulyban) 46—47 krig. Könnyű (páronkint 220 kilogrammig terjedő sulyb.) 47—48¹/₂ krig. Szerbiai: Nehéz (páronkint 260 klgron felüli sulyban) 46—47 krig. Közép (pkint 220—260 klgr. sulyban) 46—46¹/₂ krig. Könnyű (pkint 220 klgrig terjedő sulyban) 45¹/₂—46¹/₂ krig. Sertéslétszám 1892. április hó 3-an volt készlet 157518 drb. 1892. apr. hó 4-én felhajtattott 2369 drb. 1892. apr. hó 4-én elszállított 2401 drb. 1892. apr. hó 5-én maradt, készletben 157486 drb. — A hizottsertés üzletirányzata: Könnyű áru keresett.

REGÉNY-CSARNOK.

Halálos sebek.

Regény.

— A „Torontál” számára írta
Jurkovic Aladár.

(31 ik folytatás.)

Igaz lehet mindez?

És eszébe jutott Iván reszketése, izgatottsága, zavara, a midőn legutóbb nevéhez hívtá. Lelkében viszhangzott az a sikoly, a melylyel Lilla ezt az embert fogadta. Aztán Anna! Hiszen az is megrettent, szinte kövé meredt Iván látására. És ha jól emlékezik vissza: nevé susogta. Tehát kellett, hogy ismerje. S honnan ismerte volna, ha csak nem a — multból.

Oh, ez a mult, ez a mult!

Nem halt hát meg mégsem! Feljött kísérteti, mint valami elátkozott szellem. Tehát igazuk lenne azoknak, a kik azt állították, hogy nem lesz soha boldog! Hogy ez a mult nem megy feledésbe soha. S szétdulja, összerombolja boldogságát utalan!...

Valamikor sokat gondolkozott azon, hogy Ivánt mi bírhatta amaz estélyen a közbe lépésre? Mi bírhatta arra, hogy neje védője legyen? S főként miként vehette észre azt a futó megjegyzést, ha csak nagyon nem figyelte a környezetet, minden elejtett szót és főként — nejét. Betegsége idején gyakran gondolt erre. S végre is megnyugodott abban a magyarázatban, a melyet Iván is adott, hogy tisztán a lovagiassága készítette a közbelépésre.

A magyarázat hihető is volt, nem is. Iván annyira különös volt, annyira sajátos, viselete annyira elütött a köznapitól, a rendestől, egész valója annyira bele volt burkolva a titokzatosság palástjába, hogy Oktáv mindig sejtette, hogy e nagy elzárkozottságnak valami rejtett, sötét, el nem árulható oka van. De hogy mi lehet az, e felett már nem törte fejét. Megállapodott abban, hogy különöz s nem törődött többé vele.

Most már hát meg van magyarázva minden. A titokról lehullt a lepel, a különöz-ködés érthető.

És ha mindez igaz, akkor — Lilla nem mondott valót. Titkolózott — hazudott.

Oktáv úgy érezte, hogy súlyedni kezd körülé a föld s meging az égboltozat. Lehetséges volna ez? Megesalhatta volna őt az az asszony, a kit tisztábnak hitt az angyaloknál s a kiből jobban bizott, mint Istenében. A kinek romlatlan, tiszta szívében olvasni vélt; s a kinek ismernie vélte minden gondolatát. Oh, oh! Szíve összefacsarodott s lelkét végtelen fájdalom fogta el. Sivárnak, haszontalannak, üresnek látott mindent. Hite megtört, reménye megingott. A konvencziók hát annyira erősek, annyira hatalmasak, hogy könnyörtelenül zuzák össze azt, a ki ellenük vét. Hát csakugyan nincs szív az emberekben, csakugyan a szokások szerint igazodó gép valamennyi?

Végkép kihalt hát az ösztinteség minden-kiből? Nincs senki, a kiből bizni lehetne, s nincs senki, a kinek szavát el lehetne hinni? Senki, éppenséggel senki?

És a felelet viszhangzott e kérdésre:

„Senki!”

Ugy van, ugy! „Senki!”

Mert ha ördög lakik abban az asszonyban is, ha az is képmutató, színeskedő, állszent, ki lehet akkor igaz?

Most már hát csakugyan nincs senkije. Árvább a kapu elé tett gyermeknél, szegényebb az utcán bolyongó koldusnál. Nem egyéb egy ostoba idealistánál, a ki vakon született s a kinek ügyetlen esetlenség-botlásán szívtelenül, ridegen, kinélet nélkül kaczag mindenki. Tudta, hogy fal van előtte s még sem kerülte el, hanem neki ment annak s csak mikor véres fejjel, halálra sebesülten tántorodott vissza, akkor látta csak be, hogy ostobául cselekedett.

Küzdött, az bizonyos. Keserűen, kinnal, fájdalommal és mégis gyönyörrel. Osztott sebeket ebben az eszeveszett harcban és kapott is. És halálosak voltak azok is, a melyeket adott s halálosak voltak azok is, a melyeket kapott.

Halálos, gyógyíthatlan, örök sebek!

E néhány pillanat gondolai alatt megöregedett.

Meggörnyedt, reszketett, fázott, mintha a sír szélén állna.

Felkelt s mint a köszvényes, inogó lábakkal botorkált ki a szobából. Ott kóválygott lecsüggesztett fővel az udvaron, majd a ligetbe ment ki. Csikorgó hideg volt s rajta nem volt több egy kabátnál. Észre sem vette. Ép úgy fázott és remegett itt, mint benn, a fűtött szobában.

Sokáig, órák hosszúig tartott bolyongása.

Akkor eszmélt fel, a mikor egy árny suhant el mellette.

Véletlenül rátekinített, s megismerte. Anna volt.

— Vajjon hová mehet? — mormogta s ment utána, mint egy álomjáró.

Aztán kocsiba ült ő is s követte egészen Cserven lakásáig. S mikor Annát a kapuban eltűnni látta, megsemmisülten, zöldre válva, erő, öntudat, lélek nélkül rogyott vissza kocsijába.

— Tehát igaz! — suttogta s nem hallott többé semmit s szemei előtt összefutott a világ.

XIX.

E napon hullott alá az első hó. Csillogó, ragyogó fehérségű palástba öltözött az egész liget.

Oktáv egész nap szobája ablakánál állott s mereven bámult ki a kertbe. A hulló hópelyheket nézte, melyek tánczolva, ficzánkodva libbentek alá. Egyiket-másikat utjában az ablakhoz csapta a szél s az szétmállott, meghalt rögtön.

Oktáv hátratett kezekkel, forró homlokát az ablaktáblához támasztva állott ott s meg sem mozdult. Gondolatai, ha voltak, a megszűnésben kalandoztak. Hogy hol van, mit művel, nem igen tudta.

Roszzul érezte magát egész nap. Arcza szinte megnyult a szenvedéstől.

(Folyt. köv.)

Nyilttér.*)

Butorszállítás és költözködés.

*) Az e rovat alatt költöztért nem vállal felelősséget a szerk.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájjer Lajos.
Főmunkatárs: Jurkovic Aladár.

H i r d e t é s e k.

289. szám házk. 1892.

(125—1.1)

Idézés.

Budinacz Misa tor.-szigeti lakos ismeretlen helyen tartózkodó házközösségi tag az 1885. évi XXIV. tezik végrehajtása tárgyában kiadott utasítása 18. § ához képest felhivatik, hogy a Budinacz-féle 13. sz. házközösség megszüntetése és vagyonefosztási ügyben Tor. Sziget községéhez 1892. évi április hó 27. napjának, d. e. 8 órájára kitűzött tárgyalásra vagy személyesen jelenjen meg, vagy pedig a részére Ardelyan Nikola t-szigeti lakos személyében kinevezett gondnokot célszerű képviselőre nézve kellően utasítsa, mert ellenkező esetben ezek elmulasztásának következményeit magának tulajdonítsa.

Antalfalva, 1892. márczius 6.

Grofsoreán, házk. főszolgabíró.

1366. szám házk. 1891.

(124—1.1)

Idézés.

Tomics Tósa, Mária Steván, Eufemia és Piada czrepajai lakosok ismeretlen helyen tartózkodó házközösségi tagok az 1885. évi XXIV. tezik végrehajtása tárgyában kiadott utasítása 18. § ához képest felhivatnak, hogy a Tomics-féle 44. számú házközösség megszüntetése és vagyonefosztási ügyben Czrepaja községéhez 1892. május 31. napjának, d. e. 8 órájára kitűzött tárgyalásra vagy személyesen jelenjenek meg, vagy pedig a részükre Stankov Andrea czrepajai lakos személyében kinevezett gondnokot célszerű képviselőikre nézve kellően utasítsák, mert ellenkező esetben ezek elmulasztásának következményeit maguknak tulajdonítsák.

Antalfalva, 1892. márczius 11.

Grofsoreán, házk. főszolgabíró.

Znaimi ugorkák.

1 láda finom, kis boreczet-fűszer-ugorka 6 frt — kr.
1 láda finom, közép boreczet-fűszer-ugorka 5 frt 50 kr.
1 láda finom, közép só-ugorka 5 frt 50 kr.
üveg és ládával együtt.

Minden láda tartalmaz 8 üveget à 5 liter.

1 kilo ugorkamag, jótállva, „valódi znaimi“
1 frt 20 kr.

Ajánl Znaimból lefelé utánvét mellett

Zeisel S. M. Znaimban.

1 posta-hordócska (136—3.2)

legfinomabb tábla-ugorka,
bérmentve minden osztr.-magy. postaállomásig, 1 frt 50 kr.

536. szám 1892.

Verseny tárgyalási hirdetmény.

A szerb-párdányi

község ház újból építéséhez

szükséges munkálatoknak biztosítása céljából **f. évi április hó 21-én,**
d. e. 9 órakor a szerb-párdányi község házban zárt ajánlati versenytárgyalás fog tartatni.

Felhivatnak vállalkozni szándékozók, hogy ezen 7380 frt 63 krra előirányzott munkálatokra vonatkozó zárt ajánlataikat a kitűzött nap délelőtti 9 órájáig az alólirott községi előjáróságnál annál is inkább nyújtásák be, mivel a későbbben beérkezett ajánlatok semmi szin alatt figyelembe vétetni nem fognak.

Bánatpénzül az ajánlott összegnek 10%-a melléklendő.

A tervezet és költségvetés alólirott előjáróságnál a hivatalos órák alatt betekintethetők.

Szerb-Párdány, 1892. márczius 29.

Fohsz György, **Radoszav Szóvra,**
jegyző. (127 - 3.3) bíró.

Pályázati hirdetmény.

A jegyzői teendőkhöz jártas fiatal ember, ki a magyar és szerb nyelvet beszéli, nálam azonnal alkalmazást talál; eddigi alkalmazásáról bizonyítványai kéretnek.

Havi fizetés 30 frt.

Szerb-Párdány, 1892. márcz. 29.

Fohsz György,

(128—3.2)

községi jegyző.

D^r. Nónay Pál

az összes gyógytudományok doktora

fogászati műterme

Nagybecskereken, Gizella-part 3. szám alatt.

Foghuzások **kokainnal, kéjgazzal** és a legujabb **pentallal** fájdalom nélkül. (121—10.2)

A fogászat minden ágához tartozó műtét, u. m.: *fogplombirozások, fogbetétek, fogsorok* stb. mérsékelt díjak mellett eszközöltetnek.